

der under visse Omstændigheder kan være en Mangel, kan under andre medføre store Fordele. Hvor man har lidt i lang Tid af disse store Plager, for ikke at sige denne Landeplage, disse Ræver og Markmus, der paaskjønner man Ræven som velgjørende og frelsende for Landet, men hvor disse Plager ved Rævens og Andres Virksomhed ere fuldstændigt forsvundne, der glemmer man den Nytte, disse Dyr have gjort. Dernæst maa man ikke lade ude af Betragtning, at idet de naturlige og gavnlige Næringsmidler for Ræven, Maaren, Silderen og Bøfelen ere forsvundne, og idet derved alle de skadelige Smaadyr ere udryddede, ville naturligen disse Dyr, Ræven, Silderen osv., være henviste til at søge deres Næring paa anden Maade, og saa er det ganske vist, at de kunne blive besværlige Naboer; derfor forekommer det mig fuldstændig rigtigt og begrundet, at man vil have en saa stor Frihed til at udrydde disse Dyr, at man ikke, idet man befrir os for en Plage, giver os en anden. Dette tror jeg ogsaa, at den ærede Ordfører for Forslaget er enig i. Spørgsmaalet bliver herved om at begrænde Rettighederne saaledes, at medens man paa den ene Side vil have Frihed til at udrydde disse Dyr, som gjøre Fortræd i Stalde, Haver, Dueslag og Høsehuse, skulde denne Frihed dog ikke være saaledes, at den kunde misbruges af Krybsfytter og Andre, saaledes at disse for Samsundet i og for sig gavnlige Dyr fuldstændig udryddes. Det er den sidste Fare, som den ærede Forslagsstiller har villet beslytte Samsundet imod, og det er kun denne forskjellige Opfattelse af, hvad der i disse her foreslaaede Bestemmelser skulde være for skarpt, som danner Aarsagen til Meningsforskjellen. Jeg tror ganske vist, at det, som den ærede sidste Taler begyndte sit Foredrag med at hentyde til, nemlig, at Udvalgets Standpunkt, dengang Sagen første Gang foreslaa Tinget til 3die Behandling, at Sagtovertrædelse saa meget som muligt skulde gøres til Gjenstand for offentlig Paatale, foretrækker han for det Standpunkt, som det nu har indtaget ved at gjøre endel Sagtovertrædelse til Gjenstand for privat Paatale, i det Hele er rigtigt, og jeg kan i saa Henseende tiltræde hans Mening. Jeg er nemlig enig i, at det er ønskeligt, at

alle Overtrædelse af Sagtloven blive gjorte til Gjenstand for offentlig Paatale; det vilde efter min Opfattelse være det Rigtige. Jeg har ikke alene ingen Frygt for, hvad der forrige Gang blev udtalt, at en saadan Bestemmelse vilde blive misbrugt derved, at man uden tilstrækkelig Grund gjorde ringe, eller i og for sig tvivlsomme Sagtovertrædelse til Gjenstand for offentlig Paatale, idet jeg tværtimod efter mit Kjendskab til Landbefolkningens Ansættelse vil sige, hvad jeg tror, de Fleste, der bo blandt Landbefolkningen, ville tiltræde, at Bonden i Reglen er saa utilbøielig til at gjøre, hvad jeg vil kalde Brovøl over Jørgenting, at han langt hellere finder sig i i lange Tider at blive fortrædiget af Wildtthve osv., end at han render til Thinge og Klager derover. Jeg antager derfor, at man kan forudsætte, at den Appel til offentlig Tiltale, som i videre Omfang var hjemlet, aldrig vilde blive misbrugt, men snarere blive brugt med saa megen Moderation, at den snarere vilde blive brugt for lidt end for meget. Smidlertid skal jeg dog, for at Lovforslaget kan udkomme, hvilket jeg anser for Hovedsagen, ikke have Noget imod at gaa ind paa den idag foreslaaede Endring, der er bragt tilveie ved Samarbejdet mellem Udvalget og de ærede Medlemmer, som sidst talte i denne Sag, men jeg kan dog ikke Andet end for mit Bedkommende beklage, at efter denne vil en stor Del af den Beslyttelse, som jeg havde ventet mig af Lovforslaget, blive illusorisk, idet meget saa Sagteiere idetmindste af Bondestanden ville privat sagsøge Krybsfytterne, der i det Hele næstefter Ræven, Silderen og Bøfelen ere den værste Landeplage. Jeg har set Krybsfytter vandre gennem Fyn og Sjælland, og de ere med Bøssen paa Næffen og fulgte af deres Hund komme lige op til mig og have søgt Forvalterpladser og have sagt, at de vilde gaa samme Vej tilbage. Dette er dog et Vidnesbyrd om, hvor lidt Markfreden hævdes. Hvor en Mand ser en saadan Krybsfytte komme spadserende hen over hans Mark, vil han hverken nappe ham eller forfølge ham, da han jo ikke har Ret til at arrestere ham, og selv om han forfølger ham, vil han dog ikke have nogen Interesse deraf, da han ikke